

sum for ældre Fartøjers Vedkommende. Disse to Summer har Landstinget nu nedsat saaledes, at Laan for nye Fartøjers Vedkommende ikke maa overstige Halvdelen og for ældre Fartøjers Vedkommende ikke $\frac{2}{3}$ af Værdien. Denne Ændring har Landstinget foretaget ud fra den Betragtning, at Staten ved Fiskerilaanene har tabt mange Penge, og at Staten i denne Sag bør staa saa økonomisk sikkert som overhovedet muligt. Efter hvad der foreligger for Folketinget og Folketingets Udvalg, er imidlertid denne Betragtning ganske urimelig. I Fjor blev det under Behandlingen fremdraget, at mange Fiskere sad ret vanskeligt i det paa Grund af de store Afdrag og de store Renter, og det var under Overvejelse, om man ikke skulde udstrække Amortisationstiden for Laanene fra 10 til 12 Aar., men det var man betænkelig ved, og ved en Konference med Fiskeriinspektøren fik vi at vide, at Vanskelighederne kunde afbødes ved, at man effektivt gav Fiskerne et Laan i nye Fartøjer paa indtil $\frac{2}{3}$ af Værdien, medens man hidtil havde lagt store Byrder paa Fiskerne derved, at man ikke havde givet dem mere end 50 pCt. af Værdien i Laan. Grunden hertil var, at Myndighederne manglede tilstrækkelig Erfaring til at kunne fastslaa, hvad et saadant Fartøj egentlig var værd, bl. a. havde de nye Motorer undertiden voldt Vanskeligheder i den Henseende, men nu havde man, udtalte Fiskeriinspektøren, faaet saa mange Erfaringer, at man ikke længere behøvede at være forsigtig i den Henseende; man kunde nøje fastslaa, hvad et Fartøj virkelig var værd, og under disse Forhold var der ingen Grund til ikke at gaa til en effektiv Laanesum af $\frac{2}{3}$, man udsatte ikke derved Staten for Tab. Med andre Ord, det Argument, hvorpaa man har bygget oppe i Landstinget, da man forandrede Bestemmelsen om Laanesummernes Størrelse, er allerede paa Forhaand ryddet til Side af Fiskeriinspektøren, og da de af Landstinget indførte Laanesummer vil virke hemmende paa den Stand, man her vil hjælpe, mener Udvalget, at vi maa tilraade Folketinget at genindføre de gamle Bestemmelser i Lovforslaget. Det samlede Udvalg stiller i Henhold til denne Betragtning Ændringsforslag Nr. 2, som gaar ud paa, at Laan for nye Fartøjers Vedkommende ikke maa overstige $\frac{2}{3}$ og for ældre Fartøjers ikke Halvdelen af Værdien.

Jeg skal altsaa anbefale disse to Ændringer, som Udvalget har foreslaaet, og i

øvrigt anbefaler jeg det høje Ting at vedtage Lovforslaget i den Form, hvori det er vedtaget af Landstinget. Det er beklageligt, at det høje Landsting ved Forandringen med Hensyn til Laanesummens Størrelse er blevet ledet ind paa en Vej, man ikke burde være slaaet ind paa, og det er saa meget mere beklageligt, som Fiskerstanden i dette Øjeblik er i Fremvækst og behøver al den Opmuntring, den kan faa. Netop i Aar, hvor det kniber haardt for Fiskerne, burde de ikke være stillede overfor den Udsigt, at deres økonomiske Forhold ved Indgriben af Lovgivningsmagten snarere skulde svækkes end styrkes.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): Jeg kan fuldkommen tiltræde de af Udvalget stillede Ændringsforslag og skal anbefale, at Tinget slutter sig til dem.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslagene Nr. 1 og 2 til § 2 af Udvalget (se Tillæg B. Sp. 561) vedtoges uden Afstemning.

Det saaledes ændrede Lovforslag (se Tillæg C.) vedtoges enstemmigt med 63 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilbagesendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af: Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 156 af 27. Maj 1908 om ny Jernbaneanlæg m. v.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2818).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag.

Af *Thomas Larsen:*

Som nyt Stykke tilføjes:

„Statens Andel i Udgifterne ved ovennævnte Jernbaneanlæg kan dog ikke udbetales, medmindre der i et Aar ikke meddeles Eneretsbevilling paa to private Jernbaneanlæg med Statstilskud paa Øerne, og Hornbæk—Gilleleje-Jernbanen bliver da at sidestille med de øvrige Jernbaneanlæg, hvorpaa der i det paagældende Aar med-